

ikke mindre farligt, hvis man nu nægtede dette Lovforslag Fremme. Jeg nærer ikke for min Del nogen Tvivl om, at hvis man nægtede Nationalbanken Tilladelsen, saaledes at Sedlerne blev indløselige, vilde Guldet først optages her i Landet og derefter gaa til Udlandet, og om meget kort Tid vilde Nationalbanken staa uden Gulddekning. Hvorledes det da vilde gaa med den danske Krone — ja, det ved jeg ikke og tør jeg ikke spaa noget om, men jeg tror ikke, at en Guldforsending til Udlandet af de 220 Mill. Kr. — saa meget omtrent er det jo —, som nu ligger i Nationalbanken, vilde betyde en saadan Bedring, at det var værd at gøre Forsøget.

Naar man siger, at Nationalbanken er Skyld i eller bærer Hovedskylden for, at den danske Krone i Øjeblikket kun har to Trediedele af sin Guldverdi, maa jeg dog sige, skønt jeg ikke er bestaltet Forsvarer for Nationalbanken — det er jo snarere den højtærede Justitsminister —, at det er en ret ensidig Betragtning. I et Land, hvor Handelsbalancen i Øjeblikket er saa ugunstig og længe har været saa ugunstig, som Tilfældet er her, maa man dog vist regne dette for en af de væsentligste Aarsager til, at Kronens Verdi er, som den er. Andre Aarsager kunde føjes dertil, men det er aldeles ikke min Opgave at forsvare Nationalbanken imod de Angreb, som her føres imod den, og det kan jeg saa meget mindre, som jeg paa adskillige Punkter er enig i de Bebrejdelser, der rettes mod Banken, ganske særlig for dens Stilling til det, jeg kan næsten sige berygtede, Laan paa Landmandsbankaktierne. Paa den anden Side er det for mig af afgørende Betydning, at Nationalbanken opretholdes med den Styrke, som den i Øjeblikket har. Jeg vil ikke gaa med til noget Forsøg paa at beskære Styrken, for jeg vilde anse det for samfundsskadeligt i allerhøjeste Grad. Det er mit Hovedsynspunkt, og det kan ikke berøres af, at Nationalbankens nuværende eller tidligere Direktion har begaaet Fejl, hvilket i øvrigt er meget menneskeligt og noget, man let kommer til; jeg maa kun sige, at jeg har i alt Fald det Indtryk, at Nationalbankens Direktion — som jeg har den Ære at kende baade personlig og fra Offentligheden — har handlet ud fra de bedste Mo-

tiver, hvilket altid er noget værd her i Verden. Ikke des mindre har den begaaet overmaade store Fejl, det tror jeg ogsaa. Jeg regner ikke dertil noget saadant som, at den vil give Udbytte af sine Aktier. Om Nationalbanken giver 10 pCt. af sin nuværende Aktiekapital — det er som bekendt ikke mere end 27 Millioner —, om den udbetaler 2 700 000 Kr. i Udbytte, betyder i Virkeligheden meget lidt overfor den pengelige Styrke, der er og maa være i Banken. Jeg vilde da ogsaa mene, at det vilde være overmaade skadeligt, hvis Nationalbanken slet intet Udbytte gav af sine Aktier; det bliver i Virkeligheden et Spørgsmaal om, om man skal give 5—6 pCt. eller 10 pCt., og det er ikke værd at drøfte meget omstændeligt, det har ikke meget at betyde. Hvis Nationalbanken nemlig intet Udbytte gav, og hvis dette var et Udtryk for, at Nationalbanken stod paa svage Fødder, vilde efter min Mening dette virke langt mere skadeligt end det dog ret ligegyldige, om Nationalbanken svækkes med dette Aktieudbyttes Beløb.

De Forhold, som er blevet berørt af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Bramsnæs), kan jeg ikke komme ind paa, jeg kender dem ikke. Det ærede Medlem er jo ogsaa Medlem af den Konference, hedder det vist, som Nationalbanken har nedsat, og har der Lejlighed til at gøre sin Mening gældende. Jeg hørte, han frygtede for med Hensyn til den Stabiliseringsfond, der maaske kunde blive Tale om, at Nationalbanken ikke skulde komme til at bære sin rimelige Del af Risikoen, men at Staten skulde faa for meget af Risikoen. Jeg antager, at hvis han gør den Mening gældende under Konferencen, vil det have megen Betydning, for han udtaler sig paa et stort Partis Vegne, og man kunde meget daarligt tænke sig et saadant Lovforslag om en Stabiliseringsfond ført igennem Rigsdagen, uden at Partiernes var enige derom. Jeg tror ikke meget paa, at den Art økonomiske Foranstaltninger selv med en saa mægtig Regering, som vi har i Øjeblikket, der sidder saa stærkt og har saa stort et Flertal, kunde føres igennem alene ved Regeringens Styrke og Flertal. Jeg tror, man maatte være enig derom. Der har det ærede Medlem straks paa Forhaand Lejlighed til at